

YOĞUNLUKLU SAVAŞIN NEDENLERİ

I. SINIRLI VE YOĞUNLUKLU SAVAŞIN GİZEMİ

Bazı savaşlar en başından topyekün savaş olarak başlar, Birinci Dünya Savaşı gibi. Bazıları da sessiz sedasız başlar ve büyük bir olayla sona erer, İkinci Dünya Savaşı gibi. Bu savaş, 1939-40 yıllarında neredeyse kansız bir şekilde başlayan savaş ('Sitzkrieg'), bir süre sonra topyekün savaşa dönüştü. Bazıları da sınırlı kalır, Kore ve Vietnam savaşları gibi. Neden?

II. SINIRLI SAVAŞLA İLGİLİ YEDİ ÖNERME

A. 'Yıkıcı silahlar yıkıcı savaşlara neden olur' – ve bunun daha az popüler olan zıttı:

'Karşılıklı caydırıcılık yıkıcı savaşları engeller.' Aşağıdaki dört önerme silahlar ve savaşın yoğunluğu ilişkisiyle ilgili:

1. Devletler yok edebildiklerini yok ederler. Savaş sırasındaki şiddet, devletlerin sahip oldukları yıkıcı güç ile ilgilidir.
2. Devletler, yok etmekten kaçınamayacaklarını yok ederler. Savaş sırasındaki şiddet, silahların hedeflerini doğru vurup vurmamasına bağlıdır.
3. Devletler, amaçlarına ulaşmak için yok etmek zorunda olduklarını yok ederler. Savaşta şiddetin oranı, güdülen amaçların derecesine, ve dolayısıyla savaşan tarafların arasındaki siyasi çatışmanın derecesine, bağlıdır.
4. Büyük bir ceza ile karşılaşacağından korkan devletler, yıkıcı güç kullanmayı daha az göz önüne alırlar. Savaşın yıkıcılığı, savaşan tarafların birbirlerini cezalandırma gücü ile ters orantılıdır.

Not: A1 ve A2, A4'e zıt sonuçlar üreten önermelerdir. Gerçekten de A1 ve A4 birbirlerinin mantıksal karşıtları. Bununla ne yapabiliriz?

A1'in içerdiği çözümler:

- Silahsızlanma
- Diğerini silahsızlandıracak güçler oluşturmak – örneğin, askeri gücü hedef alan stratejik silahlar (hedefi tam olarak vurma kapasitesi yüksek füze ambarlarını hedef alan Kıtalararası Balistik Füzeler ve Ulusal Füze Sistemleri)

A2'nin içerdiği çözümler:

- Vurulacak hedefi diğerlerinden tam olarak ayırtılabilecek ve böylece savaş zayıyatını azaltacak silahlar yapmak – örneğin, lazerle yönlendirilen bombalar; temizlenmesi çok zor olan anti-personel mayınları başta olmak üzere, kara mayınlarını yasaklamak, kitle imha silahlarını yasaklamak.

A3'ün içerdiği çözüm:

- Bütün devletler savunma amaçlı askeri güçler oluşturmalı ki komşuları kendilerini güvende hissedip savaşa neden olabilecek tedbirler almak zorunda kalmassınlar.

A4'ün içerdiği çözüm:

- Devletler, çok iyi korunan kitle imha silahları ile kendilerini iyice korumaya almalılar. 'Nükleer silahlar bizim arkadaşımız!'
 - İsyancıları bastırmak için yapılan savaşlar özel olarak şiddetli olacaktır çünkü bu savaşlarda hem devletler hem de isyancılar silahsız sivilleri kendi amaçları doğrultusunda zorlayacaklardır. Siviller, ne devletleri ne de isyancıları cezalandıramayacağından, şiddet yoğun bir biçimde onların üzerinde kullanılır.
- B. 'Topyekün Savaş öğretisinin topyekün savaşa, sınırlı savaş öğretileri de sınırlı savaşlara neden olur.'
- C. 'Savaşta kullanılacak yolların sınırlarını belirlemek ve bunları gözlemek savaş sınırlı tutar.' (Örneğin, Eğer sen zehirli gaz kullanmazsan, ben de kullanmam.)
- D. 'Düşmanın yönetim, kontrol, iletişim ve istihbarat kanallarını yok etme.' – yoksa, senin kendi üzerinde uyguladığın kısıtlamaları gözlemlemez ya da seninle barış yapmaz.

III. TIRMANDIRICI NEDENLER OLARAK SAVAŞIN NEDENLERİ

- A. İlk hamle avantajları. Bunlar mevcutken, savaşlar:
1. Yoğun olarak başlar. Örneğin, 1941'de Japonların ABD'ye saldırması; 1941'de Almanya'nın SSCB'ye saldırması; 1967'deki Arap-İsrail savaşı. Bunları 1939'da Avrupa'da yavaş yavaş gelişen savaş, ABD'nin Vietnam'daki savaşı.
 2. Yoğun bir biçimde savaşılır. Taraflar saldırıya uğramadan önce saldırmak isterler.
 3. Savaşan devletler, tarafsız devletlere önleyici saldırılar düzenledikçe (1940'da Almanya'nın Norveç'i işgali gibi), genişler.
 4. Sürpriz saldırının yarattığı güvensizlik yüzünden durdurması da zor olur – neden daha önce saldıran devlete şu an barışı kurması için güvenilir?
- B. Geniş fırsat pencereleri – örneğin, güç dengesinde olan dalgalanmalar. Bunlar varken, savaşlar:
1. Yoğun olarak başlar. Birinci Dünya Savaşı, 1941'deki Pasifik Savaşı gibi.
 2. Devletler, fırsat pencerelerinden atlادıkça da savaş tırmanır. Hitler'in Fransa'ya 1940'ta saldırması, ve Almanya'nın 1918'deki saldırganlığı gibi.
 3. Tarafsız devletler savaş sırasında açılan pencerelerden atlادıkça da genişler. Not: Fırsat pencereleri savaşları daha vahşi hale getirebilir. Savaşan taraflar, savaş esirlerini veya sivilleri önleyici sebepler yüzünden (kaçıp savaşa katılma gibi) katledebilirler. Örneğin, 1976'da Lübnan'daki Tel Zatar katliamı. Ayrıca bu tür katliamlar, mağdur olan tarafın son ana kadar savaşmasına neden olabilir.
- C. Yanlış iyimserlik. Bu da savaşın:
1. Israrla devam etmesine (Birinci ve İkinci Dünya Savaşları, Vietnam Savaşı)
 2. Tırmanmasına (1917'deki Alman denizaltı savaşı, Peloponneses Savaşları sırasında Atinalılar'ın Serakuza'ya yaptıkları sefer)
 3. Ve genişlemesine neden olur.
- D. Birikimli Kaynaklar. Kaynakların birikimli olduğu durumlarda, devletler bu kaynaklara sahip olmak, ya da diğer tarafın sahip olmasını engellemek için onları yok etmeye çalışırlar. Bu iki güdü savaş sırasındaki yıkımı büyük ölçüde açıklar.
- E. Saldırı ve Savunma Karşıtlığı: Güçlü bir saldırı savaşı daha mı az yoksa daha mı çok yoğun hale getirir? 1914-1918'in 1792 ve 1939 savaşlarıyla karşıtlığı.

- IV. SAVAŞ SIRASINDAKI STRATEJİLER VE SAVAŞIN TIRMANMASI İLİŞKİSİ
- A. Saldırı operasyonları tırmanışa mı neden olur yoksa bunu engeller mi? 1950’de ABD’nin Kore’de Yalu’ya saldırması; Soğuk Savaş’ta ABD’nin savaş planlarındaki saldırganlık üzerine yapılan tartışmalar.
- B. Askeri operasyonlar yeni pencereler açar. Örnek: Fransa, 1756’da Amiral Boscawen’in saldırısını kışkırtmıştı. Bu kendi kendine açılan bir pencereydi.
- V. SAVAŞ SAVAŞI DOĞURUR MU? ÖYLEYSE, NEDEN?
- A. Savaşan taraflar, birbirlerinin niyetleri hakkında daha karanlık düşünceler edindikçe, savaş amaçları savaş sırasında genişler.
- B. Güç kullanma bir şantajdır. Eğer devletler bu şantaja boyun eğerse, ünleri ciddi biçimde yara alır. Dolayısıyla, güç kullanımı, devletleri taviz vermeye zorlayabilir, ancak onların kararlılığını da güçlendirebilir.
- C. Savaşı, yanlış iyimserlik üretir. Taraflar savaştıkça iyimserlikleri artar.
- D. Savaşan devletler aşırı milliyetçiliği ve şovenist mitleri beslerler.
- E. Savaş sırasında yeterli öz değerlendirme yapılmaması:
1. Resmi politikanın eleştirilmesi, ‘düşmana yardım etmek ve onu rahatlatmak’ anlamına gelebilir – aslında öyledir de!
Soru: Yani savaş zamanında muhalefet bastırılmalı mı?
 2. Grup içi ve grup dışı dinamikler devam eder. Resmi politikalarda hata bulanlar vatan hainliğiyle suçlanabilirler. Dolayısıyla, savaş politikaları yeterli derecede değerlendirilmez.
 3. Savaşlar sırasında taraflar arasında kesilen iletişim → iç politikadaki tartışmaların dışarıdan değerlendirilmemesi → savaş amaçları ile ilgili tek yanlı tartışmalar.
Şahinlerin düşman hakkındaki soruları cevaplanamaz.
- F. Batmış olmanın verdiği maliyeti ve egolarını düşünün seçkinlerin yanlış yapmış olduklarını itiraf edememeleri.
- G. Duygusal bir etken olarak, savaş toplumların intikam hissini besler.
- H. Askerler ve şahinler savaş sırasında daha çok siyasi rol üstlenirler mi?
Savaş sırasında göz ardı edilen başka bir faktör de ‘Şahinlerin İhaneti’dir. Düşmanla işbirliği ihanettir, ancak ülkesini kaçınılabilecek bir savaşta yıkıma sürüklemek de ismi ve cezası olmayan bir hainliktir.
- VI. ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞI NEYE BENZER? NÜKLEER VE BİYOLOJİK DEVRİM VE SAVAŞIN YOĞUNLUĞU İLİŞKİSİ